

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

ΑΝΑΘΕΤΩ ΤΗΝ ΖΩΗ ΜΟΥ
ΣΤΗΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΗ ΣΤΟΡΓΗ ΣΟΥ

Ἄλλη μιὰ φορά θά πῶ
στόν Δεσπότη μου Χριστό:
Ἄναθέτω τήν ζωή μου στήν φιλάνθρωπη στοργή Σου.

Σοῦ ζητῶ, Καλέ Ποιμένα·
Σύ μερίμνησε γιά μένα,
Σύ ὁ εὐσπλαγχνος Χριστός, ὁ οἰκτίρμων καί χρηστός.

Ἡ πορεία τῆς ζωῆς
δρόμος πρέπει νά ναι εὐθύς·
εἶμαι, Κύριε, τυφλός, ὅμως εἶσαι ἡ Ὁδός.

Πιάσε με ἀπό τό χέρι,
τότε ἡ καρδιά μου χαίρει·
τί μεγάλο δῶρο ἔχω στόν Σωτῆρα μου νά τρέχω.

Εἶμαι ἄνθρωπος θνητός,
διά τοῦτο καί φτωχός·
ἱκετεύω Σε, Χριστέ μου, σῶσε με, Δημιουργέ μου.

Δίδαξέ με νά Σοῦ λέω,
ὅσο ζῶ καί ἀναπνέω,
μένε πάντοτε ἐντός μου, διότι εἶσαι ὁ Θεός μου.

Μετανοίας ὁ καρπός
νάμαι δοῦλος Σου πιστός·
ἔχοντας δική σου Χάρι ὁ κακός νά μὴν μέ πάρη

σέ παλιές συνήθειές μου,
καί σέ ὅσα ἔχω σφάλλει
νάχω ἀπόφαση μεγάλη, πώς δέν θά τά κάνω πάλι.

Πνεῦμα Θεῖο ἅς ἐνώση
τήν καρδιά μου μέ τήν γνώση
ταπεινώσεως Κυρίου καί ἅς μέ ἐλευθερώση.

Η ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

για να ζῶ για τόν Χριστό
καί ὄχι πιά για τό ἐγώ,
νά βαδίζω μέ ρυθμό στήν δική Του τήν Ὁδό.

Ἰησοῦ, ὁδήγησέ με,
Βασιλεῦ, συνέτισέ με·
ὁδηγία Σοῦ ζητῶ, για να φέρω Σου καρπό.

Φῶς τοῦ κόσμου, φώτιζέ με·
καί σέ ὅλα ἄγνιζέ με.
Τήν ἀγάπη ν' ἀγαπήσω· μέ ἀγνότητα νά ζήσω.

Μεῖνε μέσα στήν καρδιά μου,
Ἰησοῦ μου, Βασιλιά μου.
Δός μου φῶς, για να γνωρίσω· τό σωστό ν' ἀποφασίσω.

Θεραπεία στήν ψυχή
γλῶσσα ἢ προσεκτική·
τότε τήν σιωπή νά λύσω, ὅταν πρέπη νά μιλήσω.

Δίδε μου Ἐσύ νά πῶ,
λόγο τέλειο, σεμνό.
Ὅ,τι εἶναι ἀρεστό στόν Πατέρα καί Θεό.

Νά μήν ἔχω πιά θυμό,
ἀλλά λόγο ταπεινό,
τήν καρδιά νά γλυκαίνει καί τά πάθη νά μαραίνει.

Κάθε πράξη μου, Χριστέ μου,
ἀπό Σένα φωτισμένη·
κάθε λέξη πού θά πῶ, ἀπό Σένα ὠρισμένη.

Τήν καρδιά νά κατευθύνης
καί τόν νοῦ νά διευθύνης·
δεῖχνε μου Ἐσύ τό πῶς θά ἴμαι πάντα ταπεινός,

Σύ πού εἶσαι ὁ Θεός,
Σύ ὁ ἄμῳνος ἀγαθός,
ταπεινός καί ἐλεήμων καί ἀπέραντα οἰκτίρμων!

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Ἡ ζωὴ δέν εἶναι ἀστεῖα
γιά νά ζῶ μέ ἀνοησία·
ἡ παροῦσα ἢ ζωὴ εἶναι σύντομη πολλή·

Μέ μετάνοια ζητῶ,
κάθε μου στιγμή νά ζῶ,
νά μοῦ δώση ὁ Κριτής μου τήν τελεία ἄφεσή μου.

Παρελθόν σάν νά μήν ἔχω·
μόνον ἔμπρός θέλω νά τρέχω·
καί γιά νά μήν ἔχω πλάνη, Θεία Χάρις ἄς μέ ἔγειάνη.

Σύ μέ κάλεσες κοντά Σου,
γιά νά βρῶ τάς δωρεάς Σου.
Σύ μ' ἀγάπησες καί θέλεις, εἰς τό φῶς Σου νά μέ φέρης.

Εὐσπλαγχνία Σοῦ ζητῶ,
γιατί θέλω νά σωθῶ,
διότι ἤλπισα σ' Ἐσένα, τόν φιλόψυχο Ποιμένα.

Μά, δέν βγῆκες στόν Σταυρό·
γιά τόν κάθε ἁμαρτωλό;
Ἡ ἀγάπη Σου δέν χαίρει, ὅταν ἄφεση ἐκχέει;

Δι' αὐτό λοιπόν κι ἐγώ·
δέομαι, παρακαλῶ:
Ἄφεση ζητῶ νά λάβω, στόν Δεσπότη μου φωνάζω.

Βγάλε μας ἀπ' τὸ σκοτάδι,
Θεία ἄνοιξε ἀγκάλη,
ν' ἀντκρύσουν οἱ ψυχές μας τά οὐράνια τά κάλλη.
Σβῆσε κάθε ἁμαρτία,
βγάλε κάθε πονηρία
πού ἔναι μέσα στήν καρδιά μου, Ἰησοῦ μου, Βασιλιά μου.

Καί γιά κάθε ἀδελφό μου
ἱκετεύω τόν Θεόν μου:
σῶσε ὅλους τούς ἀνθρώπους· γίνε Σύ, Χριστέ, τό Φῶς τους.

Η ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Οί αγιάτρευτες πληγές μας
καταστρέφουν τίς ψυχές μας.
Μιά ύπάρχει θεραπεία, μετοχή εις τήν θυσία.

Τί εἶναι αὐτό πού ἐμποδίζει
τήν ψυχή νά λυτρωθῇ,
τήν ἀνάπαυση νά νιώσῃ κι ἀπ' τά πάθη νά γλυτώσῃ;

Διότι ὁ Θεός καλεῖ,
σέ προσμένει, ὦ ψυχή·
κι ἡ Ἄγία ἢ Γραφή εἶναι πρόσκληση θερμή

τοῦ Θεοῦ πού προσκαλεῖ
τό παιδί του νά σωθῇ,
μέ τά πάθη τοῦ Υἱοῦ Του τήν συγχώρηση νά βρῇ.

Περιμένει ὁ Θεός μας
τούς ἐργάτες του νά ρθοῦνε,
καί στό ἔργο τό δικό του μέ ἀγάπη νά δοθοῦνε.

Ἄλλά ποῦ θά βρῇ ἐργάτες,
ἀφοῦ λίγοι Τόν πιστεύουν,
τρέχουν στά θελήματα τους, καί τήν Χάρι ἀποφεύγουν;

Εἶναι ἀκούραστοι νά βροῦνε
τά προβλήματα στούς ἄλλους,
περιμένουν ἀπ' τόν κόσμον νά τούς λένε διδασκάλους,

καί καῦμό μεγάλο ἔχουν
θῶκο μέγα νά κατέχουν,
διότι ταπεινοφροσύνη νά τήν ἔχουν δέν ἀντέχουν.

Τί θά πῆ γιά σέ ὁ κόσμος,
ποῖαν ἔχει σημασίαν;
Τό δικό σου ἔργο εἶναι νά ἐλέγχῃς τήν καρδίαν,

ἐάν εἶσαι στοῦ Θεοῦ σου
τήν σωτήριον πορείαν
κι ὄχι εἰς τήν φιλαυτία ἢ ταλαίπωρος δεσμία.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Τότε βρίσκεις τήν ὁδὸ Του
καὶ σηκώνεις τὸν σταυρὸν σου·
ἂν αὐτό ἐσύ θυμᾶσαι, ν' ἀπαρνηῆσαι ἑαυτὸν σου.

Καὶ παράλληλα νά λέγῃς
ἅπ' τὰ βάθῃ τοῦ νοός σου:
«Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ» εἶναι πάντα «ἡ ὁδός Σου».

Ἄλλος ὅμως σέ προφθάνει
καὶ αἰχμάλωτο σέ κάνει·
δέν ζητᾶς ἅπ' τὸν Θεό σου τήν ψυχὴ σου νά εὐφράνη.

Καὶ σέ παίρνει πιά κοντά της
ἡ κακοῦργα ἁμαρτία,
καὶ σέ πείθει πὼς ἐκείνη θά σοῦ βρῆ τήν εὐτυχία.

Ἄδικα σοῦ λέει τρέχεις,
ἅμα χρήματα δέν ἔχῃς.
Μόνον ἂν τὰ ἀποκτήσης, κάθε πρόβλημα θά λύσης.

Καὶ παράλληλα σοῦ λέει
ὅτι δρόμος γιά ζωὴ
εἶναι τό νά κατορθώνης τῆς σαρκός τήν ἡδονή.

Σέ καλεῖ νά δοκιμάσης
τὸν παράνομο καρπό·
δέν χρειάζεται, σοῦ λέει, νά ἀκούσης τὸν Θεό.

Κάθε κόπο καὶ θυσία,
σοῦ τὰ δείχνει ἀνοησία,
καὶ σέ πείθει νά νομίζῃς λευτεριά τήν ἁμαρτία.

Μὴν πιστεύῃς στὸν Θεό,
φιθυρίζει στήν καρδιά σου·
ἂν τό κάνῃς, ἐπιμένει, πᾶνε πιά τὰ ὄνειρά σου.

Ζῆς λοιπόν μ' ἐμπιστοσύνη
στό μηδέν, στὸν ἑαυτὸν σου;
Πόσο ἔωλο νά ἔχῃς στήριγμά σου τό ἐγώ σου.

Η ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Ἡ πεποίθηση αὐτή
τὴν καρδιά σου τὴν σκληρύνει
καὶ τὴν πείθει τὴν ἀγάπη στὸν Θεὸ νὰ μὴν τὴν δίνη.

Ἄπό κεῖ καὶ πέρα ὅλα
ἀνατρέπονται γιὰ σένα·
καὶ περίσσια καμαρώνεις πὼς κρατᾶς ἐσύ τὴν πέννα.

«Δέν χρειάζεσαι Θεό σου
στὴν ζωὴ σου ὁδηγός σου»,
«μὴν ἐλπίζης πουθενά», ψιθυρίζει σου ξανά.

Ἄν ἀρχίσης νὰ μορφώνης
μέσα σου μιὰ τέτοια γνώμη,
ὅταν βρίσκης δυσκολίες, καταντᾶς στὶς βλασφημίες.

Τὸν Θεὸ πού ἔχεις ξεχάσει,
ὅταν παίρνῃς ἀποφάσεις,
τὸν θυμᾶσαι, ὅταν θέλης τὸν θυμό σου νὰ ἐκφράσης.

Ἦθελες ἐσύ νὰ κτίσης
ἓνα σπίτι εὐτυχίας,
κι ἔβαλες θεμέλιό του, θέλημα τό ἰδικό σου.

Ἦρθαν μπόρες καταιγίδες,
καὶ δέν ἔχεις πιά ἐλπίδες·
καὶ ἀντὶ γιὰ εὐτυχία, βρίσκεσαι σέ ἀπορία,

βρίσκεις θλίψεις, βρίσκεις πόνους
καὶ θανάτου τοὺς ἐμπόρους.
Τοῦ θανάτου ἡ ὁσμὴ σοῦ κυκλώνει τὴν ψυχή.

Ἐέχασες ὅτι ζωὴ σου
εἶναι μόνον ὁ Θεός,
καὶ πὼς εἶσαι κατὰ χάριν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς υἱός;

Ὅτι ἔφταιξες ἐσύ,
δέν μπορείς νὰ τό δεχθῆς.
Νιώθεις κάτι νὰ σέ σφίγγη, ἡ ἐλπίς σου ἐλλιπής.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Ἐπειδή ἐσύ πιστεύεις
ὅτι κάποιος ἄλλος φταίει,
δέν μετανοεῖς σωστά, καί ἡ ἁμαρτία μένει.

Εἶσαι ἔτοιμος νά βρίσης,
νά θυμώσης, νά χτυπήσης,
διότι θέλεις, δυστυχῶς, τό ἐγώ σου νά τιμήσης.

Κι ἂν θελήσης γιά νά κάνης
καί καμμία προσευχή,
περιμένεις νά σοῦ κάνη ὁ Θεός ὑπακοή.

Σάν σέ θρόνο ἔχεις βάλει
ἐαυτόν σου ὡς κριτή,
κι ἂν θά πάρης νά διαβάσης τήν Ἁγία Του Γραφή,

ἐπιλέγεις τί σ' ἀρέσει,
βάζοντάς την στό σκαμνί,
μπρός στό ἴδιον ἐγώ σου, πού τό ἔχεις ὡς κριτή.

Ταπεινά νά ικετεύσης
τόν Σωτήρα καί Θεόν σου
πρό παντός νά σέ λυτρώσῃ ἀπ' τό ἴδιον ἐγώ σου.

Εἶν' ἀπλό, μά δέν τό κάνεις,
καί σέ δρόμο μπαίνεις πλάνης·
σοῦ ἀρέσει ν' ἁμαρτάνης.

Εἶμαι δοῦλος τοῦ Κυρίου,
ἂν τό ἔλεγες μέ θάρρος,
θά σέ σκέπαζε ἡ Χάρις, δέν θά ἐνοιωθες σέ χάος.

Δέν μπορείς ἐσύ, τό πλάσμα,
τόν Θεό σου νά ἀλλάξης·
ἐαυτόν σου μᾶλλον πρέπει αὐστηρά νά τόν δικάσης.

Μᾶλλον θᾶπρεπε Χριστοῦ μας
τόν Σταυρόν νά τόν κοιτάξης
καί διά τά σφάλματά σου ἔμπροσθέν Του σύ νά κλάψης.